

L'absència del ministre Wert, centre de les crítiques d'una gala dels premis que té de nou un to molt reivindicatiu

Goya amb protestes

Redacció
BARCELONA

“Fer una pel·lícula avui en dia en aquest país és un acte veritablement heroic”, va dir el president de l'Acadèmia del Cinema Espanyol. Només havia transcorregut mitja hora de la gala dels premis Goya i el to reivindicatiu que ja s'havia fet evident a la catifa vermella, amb protestes diverses, encara es va accentuar més. “Ha estat un any difícil –va dir el president–. Les crítiques no són agradables, però són necessàries.” I va denunciar que aquest any han tancat 400 sales de cinema, s'han perdut milers de llocs de feina, la pirateria “cada vegada està més forta”, i l'IVA cultural del 21% s'ha revelat com ineficaz, “amb efectes contraris als que pretenia”. Amb aparença d'estar fins i tot emocionat, Enrique González Macho va acabar el discurs afirmant

que “no podran destruir els somnis de tots”.

El president de l'acadèmia agafava en certa manera el relleu de Manel Fuentes, presentador de la gala, que va trigar ben poc a criticar l'absència del ministre de Cultura, José Ignacio Wert. “Crec que al final vindrà, perquè a més de ministre de Cultura, també ho és d'Educació”, va dir, entre altres perles. Abans de pujar a

“El cinema està molt per sobre del nostre ministre d'anticultura”, va dir Bardem

l'escenari, es va senyar davant d'un pòster de Rosa Maria Sardà, presentadora de diverses gales anys enrere. “No és una verge, però porta tants anys soltera que és com si ho fos”, va bromejar el periodista Manuel Fuentes.

‘Anticultura’

El relleu en les crítiques al ministre el va agafar un Javier Bardem breu i contundent: “Afortunadament els ciutadans sempre estan per damunt dels nostres polítics, i el cinema està molt per damunt del nostre ministre d'anticultura”. Va ser l'encarregat de donar el Goya a la millor actriu secundària a Terele Pávez per *Las brujas de Zugarramurdi*, en un dels moments més emotius de la nit.

En el moment de tancar aquesta edició, la pel·lícula d'Álex de la Iglesia, absent a la gala perquè estava rodant a l'Argentina, era la que acumulava més esta-

Enrique González Macho, president de l'acadèmia, i Manel Fuentes ■ VICTOR LERENA / EFE

tuetes: sis en total. A més de Terele Pávez, va rebre els premis al millor muntatge, direcció de producció, direcció artística, so i disseny de vestuari.

El jove actor Javier Pereira va rebre el primer Goya de la nit pel seu treball a *Stockholm* i el seu discurs augurava que la gala no seria de les curtes: va tenir agraïments per a una llista interminable de gent. L'any que ve, l'Acadèmia del Cinema Català podria deixar el piano que van utilitzar a la seva gala

per fer sonar com a avís quan els discursos s'allargaven massa.

Si la veterana actriu Terele Pávez va fer aixecar per primer cop el públic de l'auditori de l'Hotel Auditorium de Madrid, el segon a fer-ho va ser el director Jaime de Armiñán, Goya d'Honor d'aquest any. En un altre discurs tirant a llarg, va explicar anècdotes dels seus inicis, va tenir records per a José Luis Borau, i va cridar visques a Aragó, i al cinema espanyol.

El primer premi per a *La gran familia española*, la pel·lícula amb més nominacions, va ser el de millor cançó. El de millor música original va ser per a *Vivir es fácil con los ojos cerrados*, de David Trueba, que també es va endur el de millor guió original. La pel·lícula a més es va endur el Goya a la millor actriu revelació: va ser per a una emocionada Natalia de la Molina, que va criticar la nova llei de l'avortament: “No vull que ningú decideixi per mi.” ■

El Barts, “en l'imaginari barceloní”

L'espai del Paral·lel congrega 150.000 espectadors en el primer any d'activitat

G. Vidal
BARCELONA

Ara fa un any, quan la promotora The Project es va fer càrrec de l'espai del Paral·lel que, temps ençà, havien ocupat el Teatre Espanyol i Studio 54, es van fer unes quantes bromes al voltant del nom triat, molt especialment per les reminiscències que tenia amb el personatge

central de la sèrie televisiva *The Simpsons*.

Al Barts (Barcelona Arts On Stage), tanmateix, li han calgut només 12 mesos per fer-se un lloc –segons apuntaven fa uns dies Tito Ramoneda i Joan Rosselló, directors de The Project– “en l'imaginari de la ciutat”, fins al punt que pocs taxistes pregunten ja al client on és el Barts i les recerques a Google superen les de molts teatres emblemàtics de Barcelona.

Assenyalat pels seus responsables com un dels

‘Boig per tu’, al Barts fins al 16 de febrer ■ EL PUNT AVUI

pocs exemples d'èxit en un any nefast per a la cultura, el Barts –pels uns, una sala; pels altres, un teatre– reivindica la seva naturalesa transversal: s'hi han fet concerts en el marc de festivals com ara el Voll-Damm Festival Internacional de Jazz, el Mil·lenni, el Primavera Sound i el Salsa & Latin Jazz; funcions de teatre i comèdia, i converses que, aixoplugades dins del cicle Instint, han estat un èxit sorprenent de públic, amb personalitats com ara els germans

Roca, Kilian Jornet i Xavier Sala i Martín.

Resoldre amb més eficàcia el canvi de formats en la distribució del públic –l'aforament és d'entre 700 i 1.500 localitats, segons el tipus d'espectacle– i continuar buscant activitats d'índole diversa –a les quals cal sumar la màgia o els espectacles infantils– és el repte principal per al segon any de vida del Barts. 147.596 espectadors en 157 activitats diferents, així com un 70% d'ocupació, permeten ser optimistes. ■